

1

Vo'Tik -regenseizoen.
geschreven door en de illustraties van; Martijn Tharner

Hoofdstuk 1 Vo Alak

Er was eens tussen hier en ergens anders een jonge wildebras met de naam Vo Alak. Vo was de zoon van een machtige heerser en had alles wat zijn hartje maar begeren kon. En toch was Vo niet gelukkig, al zijn al beantwoorde wensen brachten hem geen voldoening. Vo was een echte brompot en stond te boek onder de naam Mr Grumpy. Hele dagen kon hij aan elkaar mopperen, er leek soms geen einde aan te komen. En uiteraard beïnvloedde dit mopperen ook de rest van zijn omgeving. Zijn vader was ten einde raad en vroeg hem op een zekere dag. Waarom ben je toch zo boos Vo? Het geluk straalt je iedere dag tegemoet en omarmt je met een vlinderslag. En toch wil jij zoonlief, kleine rups je niet ontpoppen om met de stroming van de grote wijze wind mee te laten voeren. Grote wijze wind weet waar naar toe, jij hoeft slechts je vleugels te spreiden en de wind zal je helpen, alles is mogelijk mijn zoon.

2

3

Van deze wijze woorden van zijn vader bleef echter maar weinig hangen. Het enige dat Vo onthouden had was het woord vlinders, en dit bracht Vo op een idee. Vo kon niet alleen ontzettend goed mopperen maar was ook bijzonder vindingrijk. Vo was sinds een aantal jaren namelijk in de ban van de kolibrie en zou koste

wat het kost de kolibries vangen.

4

Hij zou haar schitterende veren uittrekken en met deze veren zou Vo een hoofdtooi maken om mee te pronken in het dorp van zijn vader.

Vo Alak zou een bloem maken om zo de kolibries te lokken. Hij stal van zijn moeder een pot honing en ging aan het werk. De pot beschilderde hij met hars van de drakenboom, ving wat vlinders die hij zou gebruiken voor de bloembladeren en plakte de vlinders vast aan de honingpot. De vlinders zwaaiden met hun beentjes in de lucht terwijl de lijm aan hun tere vleugeltjes kleefde. In de tussentijd had Vo nagedacht hoe hij de vlinders stil kon krijgen. Want de vlinders zouden zonder enige twijfel de kolibries waarschuwen voor het vreselijke lot dat hen te wachten stond.

Vo zou de vlinders in slaap sussen met het droomkruid van zijn vader. Hij wist precies waar het lag en zou het gaan stelen uit de medicijnbundel en zo geschiedde het.

Even later die avond blies hij kundig de rook in de richting van de vlinders en in een aanzienlijk korte tijd waren alle vlinders verzonken in een diepe slaap. Vo zocht zich een plaatsje in de struiken verschool zich en wachtte af. Vo wachtte en wachtte totdat hij op een zeker moment het vrolijke getjilp van de kleurrijke kolibries hoorde.

Wat veel mensen niet weten is dat de kolibrie de boodschapper is van de andere wereld naar de onze en dat diep in het donkere woud een rots staat aan het einde van een rivierbedding en in de rots is een goddelijk gezicht te zien. Bij het aanbreken van de dag wordt het gezicht wakker en opent langzaam haar ogen. Alles is muistil en alle wezens van het woud aanschouwen dit magische spel. Om de rots heen groeit een oude holle boom. Deze boom is de verbinding tussen de onderwereld en de onze. Bij het ontwaken van het gezicht en het aanbreken van de dag komen de kolibries één voor één tevoorschijn uit de gaten in de oude holle boom. Dit magische schouwspel wordt gedragen door het geluid van een kleine waterval die uit de rots naar beneden klettert. Vrolijk zweven de kleine kolibries om de waterval heen totdat alle kolibries vanuit de onderwereld in de onze zijn. Samen vliegen ze het woud in, op zoek in iedere bloem naar het gezicht van het goddelijke. Gedragen door de poëzie van de wind zoemen zij de dag door.

5